

[Kai Moltke.]

en stor konkurrerende producent af — ville jeg synes, at det i høj grad ville være rimeligt, om også vi afviklede monopoler, som er til væsentlig gene for varebytte mellem u-landene og os.

Det gælder sukkeeraftalen. Om sukkeeraftalen hersker der stadig den mystik, at man er enig om, at man skal se at få en international sukkeeraftale igen, men så kommer ministerens resignerede afsnit om, at man har undertegnet den nye sukkeeraftale med den tilføjelse, at det er regeringens indstilling, at Danmark bør ratificere aftalen, men forinden må der skabes nogenlunde sikkerhed for, at den vil komme til at fungere efter sin hensigt. Folketinget vil da få overenskomsten forelagt. — Ja, selvfølgelig vil vi gerne se nærmere på aftalen, se, hvor mange der tilslutter sig, og alt det andet. Men det har dog meget lidt værdi at give sin tilslutning til en overenskomst, hvis den ikke ledsages af en principbeslutning for vort område.

Nu blev hele det sørgelige billede rullet op med, hvor stor en del af u-landenes eksportindtægter der i øjeblikket går til afvikling af renter og afdrag på allerede optagne lån. Det er uhyggelige tal, vi her står over for. Men jeg savner endnu et stykke i udenrigsministerens opgørelse: hvor stort et minus fremkommer af, at de vestlige lande råder over store dele af naturrigdommene og årligt overfører dividender fra u-landene til de udviklede industrilande? Det er jo en af de ting, som skaber de akutte u-landskriser i forbindelse med udvikling af produktion, handel og industri. Jeg vil gerne bede udenrigsministeren blot se på overførslen af dividender fra Latinamerika til USA, og jeg tror, det ville glæde folketinget at få disse konkrete tal om, hvem det er der mange gange drager fordel af den form for erhvervsudvikling, som er koncentreret omkring visse råstoffer, der igen beherskes af udenlandske råstofmonopoler. Netop disse tal kan bringe os en voksende forståelse af, at det videre tempo i u-lande-

nes udvikling også er afhængig af, i hvor høj grad disse lande selv får den virkelige indtægt ved de produktioner, som udvikles af deres råstoffer på deres nationale område. Det nytter jo ikke så forfærdelig meget, at olie og jernmalm i Brasilien, jernmalm i Liberia og andre dele af det afrikanske kontinent er en særdeles god og gunstig forretning med en stigende eksport, hvis meget store dele af indtægten ved denne eksport føres tilbage til de lande, som har herredømmet over de pågældende områder og har råstofmonopolerne. Her tror jeg, vi bliver nødt til at tage med ind i billedet hele spørgsmålet om folkenes ret til normalt at råde over deres egne rigdomskilder og til at opsigte forældede aftaler om koncessioner, ofte indgået på et grundlag, som med det pæneste ord kan karakteriseres som afhængighed. Foruden de store renter på lånene osv. er det nemlig også galt efterhånden med de uhyre udbytter, som fra u-landenes i forvejen vanskelige og udmarvede økonomi overføres til den vestlige verden i stedet for at blive bundet i produktiv udvikling og virksomhed på stedet.

Det sidste, jeg vil tage frem for ikke at gøre debatten for lang, skal være en henstilling til regeringen om dog i Guds navn også at få en lille smule overblik over investeringerne. Når man taler om erhvervs-spredning, om for landbrugets vedkommende at komme bort fra det gamle one-crop system og disse andre ting, kan det ikke være folketinget og regeringen ligegyldigt, hvor privat dansk erhvervsliv foretrækker at investere, foretrækker at opbygge industrier i den givne situation. Jeg tror, at også pladsen for investeringer har en vis indflydelse på, hvor u-landenes almindelige befolkning placerer Danmark. Jeg for mit vedkommende kan kun blive foruroliget over, at et af de steder ved siden af Biafra, hvor der i øjeblikket investeres, er Indonesien, hvor over en halv million mennesker lige er blevet slået ihjel af det nuværende regime. Jeg tænker på Dumex fra ØK og på Industrirådets delegation.